

The Riot Club

Nærmest ubærligt modbydelig: Danske Scherfigs chokerende portræt af en bid engelsk overklasse

Af Helle Sihm, filmredaktør på Dagbladenes Bureau

Lone Scherfig har fortalt, at Laura Wades skuespil, "Posh", som ligger til grund for hendes nye film, "The Riot Club" er lidt af et lystspil. Man må nok sige, at i det manus, Wade selv har omskrevet sit skuespil til, er der intet "lyst" i nogen af ordets betydninger tilbage - blot hjerteløst empatiforladt kulsort og foragt-dampende drama uden spor af lysning i horisonten. Filmen er ekstremt velkonstrueret, intet er betydningsløst, intet ligegyldigt eller misvisende, hverken før eller under filmens centrale begivenhed: Festen for de to nye studerende ved Oxford Universitet, som netop er blevet optaget i den exclusive "Riot Club", festen, der løber så grusomt løbsk.

Det frastødende rammer først og umiddelbart i form af alle uhumskhederne, der tværes ud over lærredet, dernæst dybere og langvarigere ved de afgrundsdybe uhyrligheder, der oprulles fra det engelske samfunds højeste lag. Filmen vil nok blive betragtet forskelligt hhv. i og uden for England, og det har bidraget til dens indædt uafrystelige modbydelighed at det er både en udlænding og en kvinde, der skildrer dette ældgamle, ærkeengelske mandefænomen, og altså har betragtet det med dobbelt-udenforstående øjne.

Klogt og indlevelsensnødvendigt for forståelsen af dette lukkede overklasse-miljø følger filmen to nye og "ikke-passende" studerende: En fattig, klog pige fra landet og en nede-på-jorden-fornuftig fyr uden rette familiebaggrund, men med viljestærk ambition. Han optages i "The Riot Club", hun bliver hans kæreste, hvorefter de begge rammes ondt, hårdt og ydmygende af "de rigtige"s had, hån og afgrundsdybe foragt for alle udenfor indercirklen. Det er Jan Guillous "Ondskab", der bare både vender sig indad mod kammeraterne, de medstuderende, og udad mod det omgivende samfund. Utroligt nok bygger handlingen på en virkelig klub: Oxford Universitets "The Bullingdon Club", hvis medlemmer i dag beklæder nogle af de højeste poster i det Britiske dronningerige.

Som sidste generations "Døde poeters klub" gjorde det for sine medvirkende, vil "The Riot Club" nok også katapultere sine unge skuespilleres karrierer mod stjernerne, sådan som disse unge stortalenter intense, overbevisende indlevelse - i Scherfigs eminente personinstruktion - forstærker, tydeliggør og koncentrerer historien. For det er disse hele to overbevisende skildrede modbydelighedsplaner, der gør filmen nærmest ubærlig at se til ende: Bræk, afføring, alle slags uhumskheder afsondret såvel som indtaget(!)- volden, kvæstelserne, blodet og så det dybe, uafrystelige: Hadet, ydmygelserne og den altoverstrålende og -styrende foragt. Et gennemubehageligt billede af en lille, eksklusiv overklasse, hvis magt og indflydelse er omvendt proportional med dens størrelse.

Filmen starter i 1700-tallet med klubbens stiftelse, og den slutter med samme åbenbart evindelige, uforanderlige, urørlige faktum: Er du en engelsk mand, har du penge nok, en dygtig advokat og den rigtige familiebaggrund, så er du - dengang som nu - urørlig.

Filmfakta

GB 2014 – Instr.: Lone Scherfig – manus: Laura Wade efter egen roman – medv.: Sam Claflin, Max Irons, Douglas Booth, Jessica Brown Findlay, Holliday Grainger, Freddie Fox, Ben Schnetzer, Tom Hollander, Sam Reid, Natalie Dormer – 107 min. – Dansk biografpremiere d. 4/12, 2014 – distribution/pressebilleder: Angel Films – Tilladt for børn over 15 år

Links

http://cinemaonline.dk/Anmeldelse/the_riot_club.8213.html

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=9443&area=2>

<http://ordet.net/riot-club-scherfigs-overklassedrengene-fascinerer-men-forbliver-overfladiske/>

<http://www.picturesthattalk.com/review.php?reviewid=2117>